

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoPr/4/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115208054
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8115208054.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: G.. U. O., J. L.. X. XXX/XX, P., proti žalovanému: P. Q. X. H., F. X, W. o vyplatenie náhrady mzdy a úrokov z omeškania, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 13Cpr/10/2015-71 zo dňa 12.06.2018 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o priznaní úrokov z omeškania z jednotlivých súm a obdobia od 11.08.2012 až od 11.04.2013 do zaplatenia, všetko do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo výroku o trovách konania.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.622 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 621 eur od 11.08.2012 do zaplatenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 621 eur od 11.09.2012 do zaplatenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 621 eur od 11.10.2012 do zaplatenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 626,50 eur od 11.11.2012 do zaplatenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 621,50 eur od 11.12.2012 do zaplatenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 626,50 eur od 11.01.2013 do zaplatenia, vo výške 5,75 % ročne zo sumy 626,50 eur od 11.02.2013 do zaplatenia, vo výške 5,75 % ročne zo sumy 626,50 eur od 11.03.2013 do zaplatenia, a vo výške 5,75 % ročne zo sumy 626,50 eur od 11.04.2013 do zaplatenia do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti konanie zastavil. Vyslovil, že náhradu trov konania stranám nepriznáva. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaviazať žalovaného zaplatiť mu náhradu mzdy žiadanej pôvodne v sume 8.333,14 eur s úrokmi z omeškania, vypočítanými z jednotlivých súm za jednotlivé mesiace omeškania až do zaplatenia istiny a žiadal priznať náhradu trov konania. Nárok odôvodňoval od rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11Cpr/11/2012-143 zo dňa 20.11.2013, ktorým bolo určené, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu výpoveďou zo strany Katastrálneho úradu v F. listom zo dňa 20.01.2012 je neplatné. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 29.04.2014. Žalovaný v priebehu konania nerozporoval nárok žalobcu čo do priznanej istiny, nesúhlasil však s priznaním úrokov z omeškania tvrdiac, že nárok na náhradu mzdy vzniká až dňom právoplatného rozhodnutia súdu o ňom.

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 114; § 120 z. č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe v znení platnom v čase neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru; § 79 ods. 1, 2 z. č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení platnom v rozhodnom čase; § 415; § 417 ods. 1; § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka; § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. zistil, že medzi stranami nebolo sporné (§ 151 ods. 1 CSP), že žalobca bol v minulosti v štátnozamestnaneckom pomere na Katastrálnom úrade v F., že tento jeho služobný pomer bol výpoveďou zo strany zamestnávateľa

listom zo dňa 20.01.2012 skončený neplatne, ďalej že tento ešte pred začatím súdneho konania vo veci neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru oznámil zamestnávateľovi, že trvá na pokračovaní štátnozamestnaneckého pomeru, a že došlo k naplneniu skutočností zakladajúcich nárok žalobcu na vyplatenie náhrady mzdy. Medzi stranami napokon nebola sporná ani výška žalobcom vypočítanej náhrady za jednotlivé mesiace, a sporné tak zostali len právne otázky za aké obdobie (konkrétne mesiace) mu náhrada mzdy patrí, a či, resp. od kedy žalobcovi patria aj uplatnené úroky z omeškania.

3. Prvoinštančný súd skonštatoval, že po čiastočnom späťvzatí žaloby, ktorou si žalobca uplatňoval náhradu mzdy, resp. funkčného platu za obdobie 9 mesiacov počítaných od ukončenia svojej práceneschopnosti započatej po tom, čo s ním Úrad neplatne skončil štátnozamestnanecký pomer, jeho nárok je v celom rozsahu dôvodný. Priznal mu preto náhradu za 9 mesiacov po ukončení jeho PN.

4. K žiadanému nároku náhrady mzdy si žalobca uplatnil aj nárok na úroky z omeškania, ktoré žalovaný namietal tvrdiac, že tento inštitút je upravený v osobitnej časti Občianskeho zákonníka a keďže sa zákonná úprava úrokov z omeškania na pracovnoprávne vzťahy v zmysle § 1 ods. 4 Zákonníka práce nevzťahuje, lebo vyslovene sa vzťahujú iba všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, preto sa § 517 OZ na pracovnoprávne vzťahy nevzťahuje. K výkladu zákonov súd prvej inštancie poukázal na účel zákona, ako aj nemožnosť interpretovať zákonnú a podzákonnú úpravu v rozpore s princípmi spravodlivosti, napr. v dôsledku prílišného formalizmu, s poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu sp zn. IV. ÚS/192/08; IV. ÚS/1735/07; I. ÚS/26/2010 a IV. ÚS/15/2014.

5. Podľa súdu prvej inštancie podstatou úrokov z omeškania je plnenie funkcie akejsi paušalizovanej náhrady škody (pri omeškaní s plnením peňažného dlhu) a racionálne i v zmysle zákona tak vo všeobecnosti patria legitimovanému subjektu odo dňa nasledujúceho po tom, čo suma, ktorá mu inak patrí, tomuto subjektu vyplatená nebola. Je zrejším, že nárok na náhradu mzdy nie je viazaný na rozhodnutie súdu o ňom a takéto rozhodnutie nemá konštitutívnu, ale len deklaratórnu povahu v zmysle § 137 písm. a) CSP. Teda základom nároku na náhradu mzdy je v zmysle § 89 ods. 1 ZP samotné neplatné skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa (a oznámenie zamestnanca zamestnávateľovi, že trval na tom, aby ho ďalej zamestnával), v ktorom mal zamestnanec vo výplatných termínoch dostávať mzdu, resp. funkčný plat a ktorý nedostal, hoci ho mať mal, a preto aj v zmysle zásady spravodlivosti prvoinštančný súd dospel k záveru, že po splatnosti jednotlivých súm funkčného platu patria aj zákonné úroky z omeškania. Vychádzal tiež zo zásady analógie a dotvárajúc právo súdom podľa článku 4 CSP, s poukazom na úpravu nárokov z omeškania podľa § 517 OZ ako na právnu úpravu, ktorú by vzhľadom na vyššie uvedené považoval za primeranú aj v tomto prípade a ako normu, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Preto prvoinštančný súd žalobcovi nárok na úroky z omeškania z priznanej náhrady mzdy, uplatnenej v súlade s týmto ustanovením, priznal odo dňa nasledujúceho po výplatnom termíne jednotlivých súm funkčného platu vo výške o 8 (resp. pri výplatných termínoch od 01.02.2013 o 5) percentných bodov vyššie, než bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

6. S poukazom na § 145 ods. 1, 2 a § 146 ods. 1 CSP po čiastočnom späťvzatí žaloby konanie v časti zastavil.

7. O trovách konania súd rozhodoval v zmysle ust. § 257 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. V konaní bol procesne úspešnejší žalobca, a preto by mu mal súd v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP aj bez návrhu (s prihliadnutím na obsah súdneho spisu) v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, priznať podľa § 255 ods. 1 CSP pomernú (vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby) náhradu trov konania, o ktorej výške by následne v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodol po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením (ktoré by vydal súdny úradník). Keďže však žalobcovi v doterajšom konaní podľa obsahu súdneho spisu doposiaľ žiadne konkrétne preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva (trovy konania) nevznikli, a neúspešnejší žalovaný na náhradu trov konania nemá právo, súd nárok na náhradu trov konania stranám nepriznal.

8. Proti tomuto rozsudku, a to čo do výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo súm 621 eur od 11.08.2012, od 11.09.2012, od 11.10.2012 do zaplattenia vo výške 8,75 % ročne zo sumy 626,50 eur od 11.11.2012 do zaplattenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 621,50 eur od 11.12.2012 do zaplattenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 626,50 eur od 11.01.2013 do zaplattenia a vo výške 5,75 % ročne zo súm 626,50 eur od 11.02.2013, od 11.03.2013 a od 11.04.2013 do zaplattenia, všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku,

podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Domáhal sa zmeny rozsudku v uvedenom napadnutom rozsahu tak, aby bola žaloba žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania zamietnutá. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP tým, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odvolateľa Zákonník práce neupravuje inštitút úrokov z omeškania, vo svojom ustanovení § 1 ods. 4 subsidiárne zakotvuje pôsobnosť všeobecnej časti Občianskeho zákonníka, preto nemôže sa na pracovnoprávne vzťahy aplikovať Občiansky zákonník upravujúci úroky z omeškania, ktoré sú upravené v jeho ôsmej časti. Ďalej uviedol, že do právoplatnosti rozhodnutia súdu o priznaní náhrady mzdy nie je možné jednoznačne určiť, či súd o priznaní tejto náhrady rozhodne alebo budú dané dôvody na nepriznanie tejto náhrady, a preto nie je možné určiť, že zamestnávateľ je v omeškaní skôr. Poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I., sp. zn. 11Cpr/7/2013 zo dňa 10.10.2016, podporujúci jeho názor, ako aj na Uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/160/2011 zo dňa 10.10.2012. Podľa neho sa dostane do omeškania až márnym uplynutím lehoty na plnenie určenej v rozsudku. Tiež uviedol, že v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi by bolo, ak by bola zamestnancovi priznaná náhrada mzdy s úrokom z omeškania, stanoveným zo mzdy brutto.

9. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca tak, že s rozsudkom súdu prvej inštancie plne súhlasí. Poukázal na to, že Občiansky zákonník a aj jeho ustanovenia upravené v ôsmej časti, t.j. § 488 až § 587, kde je ust. § 517 ods. 2 OZ, sa majú subsidiárne použiť na pracovnoprávne vzťahy. K tvrdeniu žalovaného, že priznanie úrokov z omeškania sa viaže až na právoplatné rozhodnutie súdu poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/116/2008, ktoré vyvracia názor odvolateľa. S poukazom tiež na § 114 ods. 2 z. č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe uviedol, že k funkčnému platu, ktorý je mzdou brutto mu prináležia úroky z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 OZ. Navrhol preto rozsudok potvrdiť v celom rozsahu.

10. K replike žalobcu k odvolaniu žalovaného sa žalovaný už nevyjadril.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378, § 379 a § 380 CSP., vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 27.09.2019 a dospel k záveru, že ide o odvolanie proti časti rozsudku, ktoré je nedôvodné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať, nemusí byť pritom daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

13. Odvolací súd má za to, že v posudzovanej veci súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania z funkčného platu v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru. Prvoinštančný súd vyhodnotil aj argumentáciu žalovaného, ktorou sa bránil v spore a po náležitom zhodnotení výsledkov právneho posúdenia veci dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z jeho funkčného platu v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru. Správne bol nárok žalobcu na úroky z omeškania kvalifikovaný v zmysle § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite odôvodnil v potrebnom rozsahu, riadne vysvetlil, na základe akých úvah k týmto svojim záverom dospel a uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Odôvodnenie rozhodnutia v napadnutom rozsahu zodpovedá ust. § 220 ods. 2 CSP. Napadnuté rozhodnutie v žiadnom prípade nie je možné považovať za či už svojvoľné, zjavne neodôvodnené, naopak súd prvej inštancie svoje myšlienkové pochody náležite vyjadril v napadnutom rozhodnutí.

14. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP sa odvolací súd plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie vyjadreným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, na ktoré poukazuje. Iba na zvýraznenie správnosti rozhodnutia, ako aj k odvolacím dôvodom ešte uvádza, že žiaden odvolací argument nie je spôsobilý privediť zmenu rozsudku v napadnutom rozsahu. Žalovaný argumentuje dôvodmi, s ktorými sa už

náležite vyporiadal súd prvej inštancie, keďže boli vznesené už pred súdom prvej inštancie. Aj podľa názoru súdu odvolacieho nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania z funkčného platu v súvislosti s neplatným ukončením štátnozamestnaneckého pomeru je potrebné posudzovať podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Žalobcovi patria úroky z omeškania za každý jednotlivý mesiac obdobia, za ktoré mu bola priznaná náhrada funkčného platu, a to odo dňa nasledujúceho po jej splatnosti, ktorá bola vždy do 10. dňa toho ktorého mesiaca, teda omeškanie nastalo od 11. dňa toho ktorého mesiaca tak, ako o tom správne rozhodol súd prvej inštancie. Uvedený výklad je plne komformným a súladným z doterajšou ustálenou súdnou praxou, ako aj rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/116/2008, sp. zn. 6Cdo/246/2010, sp. zn. 2Cdo/76/2011.

15. Aj z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS/460/2017 zo dňa 04.07.2017 vyplýva, že zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov; ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce nemožno vykladať tak, že by tomuto záveru bránilo. Zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy. Pokiaľ tieto závery dopadajú na prípady náhrady mzdy pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru, o to viac sa vzťahujú na prosté nevyplatenie mzdy zamestnancovi zamestnávateľom vôbec alebo v správnej výške. Obdobný právny názor bol vyslovený aj v rozhodnutí Krajského súdu Bratislava sp. zn. 8Co/375/2014 zo dňa 09.09.2014.

16. Ani odvolací súd preto nevidel dôvod odkloniť sa v prejednávanej veci od uvedenej súdnej praxe. Preto aj odvolací súd v zhode s právnym záverom súdu prvej inštancie spočívajúci v tom, že pri posudzovaní právnych následkov omeškania účastníkov štátnozamestnaneckých vzťahov s plnením ich peňažných záväzkov je potrebné vychádzať z Občianskeho zákonníka (lex generalis); v dôsledku absencie osobitnej právnej úpravy uvedeného inštitútu, či už v zákone č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe alebo v zákone č. 311/2001 Z.z. Zákonníku práce (ako lex specialis) a aplikovať tak § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka pre daný prípad. Je nutné v prejednanom prípade uplatniť širší výklad „všeobecných ustanovení“ Občianskeho zákonníka, za ktorý je potrebné považovať aj všeobecné ustanovenia OZ uvedené nielen v prvej časti, t.j. § 1 - § 122, ale aj ôsmej časti označenej ako záväzkové právo § 488 - § 587.

17. Odvolací súd má preto za to, že odvolacia námietka žalovaného týkajúca sa nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie v napadnutom rozsahu, a to čo do zaplatenia úrokov z omeškania nie je dôvodná. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správne, teda náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V prejednávanej veci však k tomu nedošlo.

18. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-111; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92. Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-1: uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu čo do priznaných úrokov z omeškania, ako aj čo do správneho výroku o náhrade trov konania, postupom podľa § 387 ods. 1 CSP ako vo výrokoch správny potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 podľa § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi bola priznaná proti v odvolacom konaní neúspešnému žalovanému plná náhrada trov odvolacieho konania. Ich kvalifikáciu zrealizuje súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP, a to uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).